

Inez Corbi

Tuinen van Heligan
Een nieuw begin

A.W. Bruna Uitgevers

1

LEXI

St Austell, Cornwall, eind februari

Het eerste wat Lexi opviel toen ze deze zondag uit de trein stapte, was de geur. Het rook naar vis en in de verte wat ziltig – volstrekt anders dan in Londen. Het tweede waren de palmen. Ze wist natuurlijk wel dat er vanwege de golfstroom palmen groeiden in deze meest zuidwestelijke uithoek van Engeland, maar iets weten en het met eigen ogen zien, dat zijn twee verschillende dingen.

Alleen het weer paste totaal niet bij de palmen. Een krachtige wind geselde de palmtoppen en sproeide een fijne regen in Lexi's gezicht. Een paar lichte slierten haar waaiden onder haar capuchon vandaan, boven haar cirkelden twee krijsende meeuwen. Ze worstelde met haar bagage en vervloekte haar grote koffer, waarvan een van de wieltjes blokkeerde. Waarschijnlijk zat er een steentje in vast. Inmiddels dreigde de zware weekendtas ook nog van haar schouder te glijden. Lexi bleef staan en keek om zich heen.

Van de houten gevel van het station bladderde de verf af, voor het spoor stonden een paar vierkante, roodgeverfde bakken met palmen.

Ze was als enige hier uitgestapt. Even werd ze door twijfel overmand. Was het echt een goed idee geweest om hiernaar-

toe te komen? Ze spiedde het perron af, keek achter zich, zoals zo vaak de afgelopen tijd. Nee, er was verder niemand. Of toch wel: een man met een pet op die langzaam slenterend haar kant op kwam. Ook Lexi zette zich in beweging.

‘Mr Woods?’ vroeg ze toen ze op gelijke hoogte waren.

De man – ouder, een vriendelijk gezicht onder zijn geruite pet – knikte. ‘Klopt. En u bent Ms...’

Andrews, had Lexi bijna in een reflex gezegd. Emilia Andrews.

Ze schraapte haar keel. ‘Davies,’ zei ze. ‘Maar zeg alstublieft gewoon Lexi.’

‘Prima,’ zei de man. ‘Ik ben Edwin. Edwin Woods.’

‘Ik hoop dat u niet al te lang hebt moeten wachten, Mr Woods.’

‘Edwin.’ Hij glimlachte en zijn brede gezicht was ineens bezaaid met kleine rimpeltjes. Hij wees naar de klok van het stationsgebouw, die op een paar minuten over twee stond, en zei nog iets, maar hij had zo’n vet Cornisch accent dat Lexi moeite had hem te verstaan.

‘Pardon?’

‘Bijna stipt,’ herhaalde hij terwijl hij haar koffer pakte. ‘Geef maar hier. Mijn auto staat daarginds.’

De auto van Mr Woods, nee, Edwin, was een oude donkergroene Ford die aan de passagierskant wat forse krassen vertoonde. Ofwel hij was een slechte chauffeur of hij had al meer dan eens moeten uitwijken in de heggen. Ook dat was niet echt vertrouwenwekkend.

Zodra ze naast hem zat, voelde ze dat haar keel begon samen te knijpen. Ze was alleen met een vreemde man. Het liefst was ze meteen weer uitgestapt, maar ze vermande zich. Een vreemde man was niet het probleem, en Edwin Woods kwam ongeveer net zo bedreigend over als een teddybeer.

Toch klampte ze haar tas steviger vast en haar hand zocht onopvallend het kleine sprayflaconnetje. De wetenschap dat ze haar pepperspray bij zich had kalmeerde haar enigszins.

Edwin startte de motor, die na wat nors gesputter even loeide en aarzelend aansloeg.

‘Heel aardig dat je me wilde afhalen,’ dwong Lexi zichzelf tot wat conversatie.

‘Geen probleem, zo ver is het niet. En bij dit weer stuur je toch geen hond de straat op.’

‘Regent het al lang?’ vroeg Lexi. Niet dat ze behoefte had aan een praatje, maar praten hielp tegen de angst.

‘Tja, we hebben een vrij natte februari gehad,’ meldde hij bereidwillig. ‘Maar inmiddels staat maart voor de deur, dan wordt het vast beter.’

Het plensde aan één stuk door, de hemel had de kleur van smerig afwaswater. Ze reden door het plaatsje, sloegen bij een tankstation rechts af en volgden toen een bijna kaarsrechte landweg. Zodra ze St Austell verlieten werd het landschap groener en landelijker.

De verwarming stond aan, de ruitenwissers deden luid piepend hun best tegen de nog steeds heftiger wordende regen. Het werd snel aangenaam in de auto en Lexi voelde de spanning een beetje afnemen. Een beetje maar. Niet genoeg om zich op haar gemak te voelen.

De heggen langs de landweg werden aanvankelijk hoger, maar even verderop verdwenen ze en dat gaf vrij uitzicht over heuvelige weilanden vol schapen met zwarte koppen die zich niet leken te storen aan de regen. Aan veel bomen zag ze knoppen, in een tuin stond een magnolia al in bloei.

Op een gegeven moment sloeg Edwin rechts af een smal weggetje in, amper meer dan een veldweg, en even later bereep ze waar de schrammen aan de linkerkant van de auto

vandaan kwamen. Het weggetje werd steeds smaller, de heggen aan weerszijden hoger. Voor een onoverzichtelijke bocht minderde Edwin vaart. Ze waren de bocht nog niet door of een ander voertuig kwam hun tegemoet, een trekker die bijna net zo breed was als de weg. Lexi hield haar adem in, maar Edwin bleef kalm. Hij remde en reed behendig achteruit de bocht weer om, om uiteindelijk in de berm tot stilstand te komen, waarbij hij de nodige doornige struiken schampte die knerpend over de autolak krasten. De trekker reed hen voorbij, de chauffeur knikte naar Edwin, die een hand opstak, en de rit ging weer verder.

Ze was nog altijd in Engeland, maar het voelde alsof ze op een andere planeet was.

Woods Lodge was in werkelijkheid nog mooier dan op de foto's op internet: een *country house* in regency-stijl, afgelegen aan het einde van een veldweg, met rondom een grote tuin met hoge bomen. Het leek zo uit een sprookje te komen. Blauwereggen kroop langs de grijze stenen gevel omhoog, de fraaie voordeur was voorzien van kleine blauwe ruitjes.

Het was opgehouden met regenen. Lexi stapte uit en bleef meteen stokstijf staan toen ze een gevlekte bastaardhond kwispelend op zich af zag komen rennen. Op de website had niets over een hond gestaan.

‘Dat is Watson,’ zei Edwin. ‘Hij doet niets.’

Lexi produceerde een gekweld lachje terwijl ze de hond onopvallend op afstand probeerde te houden. ‘Weet hij dat zelf ook?’ Een afgezaagde mop, maar Edwin keek haar glimlachend aan.

‘Watson is heel vriendelijk. En hij is dol op gasten. Tot voor kort hadden we nog een hond, Holmes, maar die is overleden. Watson, koest!’ De hond ging liggen, zijn staart

roffelde op het grind van de oprit. ‘Zie je wel? Zo mak als een lammetje.’

‘Als jij het zegt...’ Lexi wilde net haar bagage pakken toen er een schelle kreet klonk. Ze dook geschrokken in elkaar.

‘En dat is Chester,’ zei Edwin gelaten. ‘Daar moet je mee oppassen, die houdt er niet van als iemand te dicht in de buurt van zijn dames komt.’

‘Zijn dames?’

‘Onze kippen. Chester is onze haan en hij verdedigt zijn harem zo goed als hij kan.’

Op dat moment riep een stem ‘Welkom!’ en Lexi draaide zich om.

Een oudere vrouw met een modieus kort kapsel kwam de witgeverfde wintertuin uit die aan het huis vastzat.

‘Ik ben Mrs Woods, maar zeg gerust Millicent, dat doet iedereen.’ Ze veegde haar handen af aan haar gebloemde schort en knikte Lexi vriendelijk toe. ‘Heb je een goede reis gehad?’

‘Ja, dank je wel. Je man was zo vriendelijk om me van het station af te halen.’

‘Dat doet hij graag, nietwaar Edwin?’

Edwin bromde instemmend.

‘Kom, schat,’ zei Millicent. ‘Ik laat je je kamer zien en dan wordt het tijd voor een lekkere *cream tea*, wat jij?’

‘Heel graag.’

Lexi volgde haar gastvrouw de steile, met lichtbruin tapijt beklede trap op naar haar kamer. Ook hier veel regency-pracht – de droom van iedere Cornwall-bezoeker. De kamer had een eigen badkamer en een haard en was voorzien van gebloemde gordijnen en bijpassend beddengoed. Alsof de tijd stil was blijven staan; het had zo uit een Jane Austen-verfilming kunnen komen. De kamer was duurder dan ze zich eigenlijk kon permitteren, maar voor de eerste

paar dagen zou het wel gaan. Ze had dit pension uitgezocht omdat het enerzijds niet ver van St Austell met het station lag, en anderzijds omdat haar nieuwe werkplek van hieruit per bus bereikbaar was.

Zodra ze alleen was liet ze haar koffer naast het hoge bed staan om het oude roedenraam open te doen. Het liet zich slechts met moeite en zacht piepend omhoogschuiven.

Voor het raam stond een reusachtige kale boom, maar aan de takken waren de eerste knoppen al te zien. Lexi keek uit over de tuin. Het royale gazon met een laag stenen muurtje eromheen was bezaaid met kleine groepjes sneeuwkllokjes. Even verderop stond een magnolia die al een paar van zijn schitterende witroze bloesems had geopend.

Het was mooi hier, echt mooi. Het was weer gaan regenen, maar het zachte ruisen en de frisse lucht deden haar goed.

Ze haalde diep adem. Ze was hier. Eindelijk.

Had ze haar sporen goed genoeg uitgewist? Ze had overal verteld dat ze naar de Malediven ging verhuizen om daar bij de duikschool van haar ouders aan de slag te gaan. Zon, zee, een droomstrand – wat hadden de collega's haar benijd.

Was het maar waar...

Met enige moeite duwde ze het raam weer naar beneden en ze bleef nog een tijdje naar buiten kijken, naar de regen en de tuin.

Ik zal je weten te vinden. Dat had hij gezegd. *Waar je ook naartoe gaat, ik vind je.*

Een onaangename druk breidde zich uit in haar borst en werd steeds sterker. Ze boog zich voorover en zette haar handen op de houten vensterbank. Toen ze zich omdraaide, leken de muren op haar af te komen en alle kleuren te verbleken. Haar keel werd dichtgesnoerd, ze had het gevoel

alsof er een onzichtbare hand om haar keel werd gelegd die haar de adem afsneed. Haar handen trilden, in haar oren ruiste het.

Een golf van misselijkheid kwam opzetten. Ze wist net op tijd de badkamer te bereiken en gaf over in de wc. Daarna gleed ze langs het behang naar beneden, tot ze op de grond zat, op de koude tegels. Ze haalde adem, zo diep als ze kon, en toen nog een keer en nog een keer, steeds sneller achter elkaar. Haar handen kriebelden, haar hart ging tekeer en ze was nog steeds misselijk. Waarschijnlijk zou ze zo doodgaan. Alleen, in een prachtige ouderwetse badkamer.

Ze ging niet dood. Langzaamaan kalmeerde haar ademhaling, nam de peilloze angst af.

Hij was niet hier. Hij was niet hier!

Ze was veilig. Hier zou hij haar niet vinden.

De vloer onder haar voelde koud en stevig aan; die zou haar wel houden.

Toen haar hartslag niet meer in haar oren suisde, slikte ze een keer en haalde haar handen door haar haar. Toen kwam ze trillend overeind. Ze draaide de kraan open, plensde een paar handen koud water in haar gezicht en drukte de zachte, seringkleurige handdoek een tijdje tegen haar gezicht. Stomme paniekaanval.

Toen ze in de spiegel keek, herkende ze zichzelf bijna niet. Een vreemde vrouw keek haar aan. De modieuze zilvergrijze kleur waarin ze haar van nature donkerbruine haar had geverfd, leek haar hele gezicht te hebben veranderd. Alleen haar ogen waren dezelfde gebleven: een paar geschrokken bruine ogen met wat uitgelopen mascara eromheen.

Ze werkte haar make-up bij en kromp ineen toen van beneden haar naam werd geroepen. Allemachtig, wat was ze schrikachtig geworden!

Ze haalde diep adem. Een kop hete thee, dat was waarschijnlijk precies wat ze nu nodig had.

‘Maar toch niet zo!’ zei Millicent licht verwijtend. ‘Je moet het wel op de Cornische manier doen, schat.’ Lexi liet het kommetje room dat ze net had gepakt weer zakken.

‘Eerst de marmelade, dan de *clotted cream*,’ zei Millicent belerend. ‘In Devon doen ze het net andersom, maar we zijn hier tenslotte in Cornwall.’

Lexi zuchtte inwendig, maar zette het kommetje gehoorzaam neer, pakte de aardbeienjam en smeerde die op haar scone. Toen deed ze er een lepeltje room op.

Ze zat met de Woods aan de grote keukentafel. Er stond een reusachtig vanillegeel gietijzeren fornuis dat een aange-name warmte verspreidde.

‘Neem gerust nog wat,’ zei Millicent. ‘Er is genoeg. En je kunt het hebben, je bent veel te dun.’

Lexi trok een gezicht. Ze had er een hekel aan om zo betutteld te worden. Anderzijds had Millicent natuurlijk gelijk, ze was de afgelopen weken ongewild een paar pond afgevallen.

Ze schepte nog wat meer room op de marmelade en nam een hap.

Het was verrukkelijk. Warm en tegelijk zoet en sappig en romig – alles tegelijk. Na die eerste hap merkte ze pas hoeveel honger ze had. Geen wonder, die ochtend had ze alleen een haastig ontbijt gehad bestaande uit een geroosterde bo-terham met sinaasappelmarmelade, en onderweg een handje noten. Het broodje kaas dat ze op Paddington Station had gekocht zat nog onaangeroerd in haar tas.

‘Wat denk je?’ zei Millicent terwijl ze nog eens thee bij-schonk. ‘Wonen we hier niet op een schitterend stukje aar-de?’

‘O ja,’ zei Lexi. ‘En het is hier al echt voorjaar. Heel anders dan in...’ Ze haperde even. ‘Dan in Londen.’

‘Ja, hier in Cornwall hebben we eerder lente dan in de rest van het land,’ legde Millicent met een gewichtig gezicht uit terwijl ze Lexi de schaal met scones voorhield. ‘Neem alsjeblieft, lieverd. Wist je dat we hier heel officieel het begin van de lente in Engeland mogen verkondigen?’

‘Werkelijk?’ Lexi was er niet zeker van of Millicent haar niet voor de gek hield. Ze pakte nog een scone.

Millicent knikte. ‘Sinds een paar jaar gebruiken ze een heel betrouwbare methode, en wel het aantal geopende magnoliabloesems in de zes grote tuinen van Cornwall. De hoofdtuinmannen daar houden elk voorjaar bij hoeveel bloesems er al open zijn aan een van tevoren aangewezen magnolia. Zodra alle zes de magnolia’s vijftig geopende bloesems hebben, wordt het begin van de lente in Cornwall verkondigd. Dit jaar was dat gisteren.’ Ze wees door het keukenraam. ‘En onze magnolia zit ook al vol bloesems.’

‘Ja, die heb ik al vanachter het raam van mijn kamer bewonderd,’ zei Lexi.

‘En ben je hier met vakantie? Een ongebruikelijke tijd van het jaar, als ik zo vrij mag zijn. Al is het nu natuurlijk niet zo druk. Als je wilt kan ik je een paar goede tips geven. De oude haven van Charlestown bijvoorbeeld, het Eden-project, de tinmijnen en Caerhays Castle. En uiteraard de verloren tuinen van Heligan. Daar moet je echt naartoe als je in dit deel van Cornwall op vakantie bent, zo’n indrukwekkende tuin heb je nog nooit gezien. Wacht, ik moet hier ergens een brochure hebben... Edwin, waar zijn de brochures over de tuinen van Heligan?’ Ze stond op.

‘Dat is heel aardig,’ zei Lexi snel. ‘Maar ik ben hier niet met vakantie.’

Millicent keek verbaasd op. ‘Niet?’

‘Nee. Ik begin hier aan een nieuwe baan. In de tuinen van Heligan.’

Millicent keek haar stralend aan. ‘Je gaat in Heligan werken?’

‘Ja, als vrijwilliger. Kijken of het me bevalt.’ Meer vertelde ze niet. Geen woord over dat ze haar baan in Londen hals-overkop had opgezegd en haar huis had opgegeven.

‘Maar dat is fantastisch! Nog een scone?’ Millicent hield haar opnieuw de schaal met scones voor. ‘Je moet namelijk weten, kindje, dat ik zelf ook als vrijwilliger in Heligan heb gewerkt. Meer dan twintig jaar geleden.’

Edwin nam zijn laatste slok thee. ‘Nou, dan heeft Millie wat te vertellen,’ mompelde hij en hij pakte de krant.